

tes el senyor Pla. Els donaré dos o tres exemples només: (1789-1798) (Modigliani) (Universitat).

Aquest pregoner (i perdonin que els parli de mi mateix, però és la persona que tinc més a mà), surt com si fos dues persones diferents, als Índexs de l'Obra Completa. Surto com "Senyor Valls", i com "Valls de Figueres". Sobren comentaris, però ara mateix no puc aguantar-me de dir que Johnnie Walker, la famosa marca de whisky que tant agradava al senyor Pla, apareix als Índexs com si fos una persona, un escocès que ell coneixia, un senyor que de nom es deia Johnnie, i de cognom Walker. De tota manera, i malgrat equivocacions i inexactituds, el meu consell cordial i convençut és que llegeixin Pla. Llegeixin Pla i ho passaran bé. Perquè Pla no és un literat: és un desinfectant.

I ara deu venir la part més difícil del pregó, la cosa més important. I és que la feina d'aquest pregoner és la de fer-los creure, perquè és veritat, que tinc una especial devoció per aquest poble de Creixell. Per moltes raons, però només en diré unes quantes, i no es pensin pas que es tracti de practicar l'ensabonada o l'adulació, no: els ben prometo que el que els diré és d'una sinceritat absoluta.

Ho he dit més d'una vegada, i ara ho deixaré escrit: tinc una especial devoció per a aquest poble. Una devoció que neix de l'admiració de comprovar com, des d'un nucli tan petit i desconegut (desconegut per a l'altra gent, s'entén), s'han pogut engegar coses amb gran bufera i ressò popular que ja ha transcendit l'àmbit comarcal. Voldria esmentar especialment la Festa de l'Allioli, que està a punt d'internacionalitat, estil Carnaval de Rio de Janeiro o Rally de Montecarlo. En tot cas, per als qui ho trobin exagerat (que ho és), han d'ad-

metre el mètode que en diuen de les proporcions, i sempre he sentit dir que les xifres (com el cotó fluix) no enganyen. M'han dit que els habitants de Creixell no arriben a la quarantena, i també he sentit dir que en la Festa de l'Allioli d'aquest any es van vendre 1.162 tiquets. El mètode de les proporcions ens diu que Creixell, encara que només fos per un dia, va créixer quaranta-una vegades més. És a dir, que cada habitant de Creixell (suposant que n'hi hagin quaranta), estirà, seduï, va fer venir quaranta persones de fora cap aquí. I encara comptem només la gent que comprà tiquets, 1.162 persones; la realitat és que n'hi havia moltes més. Ara diguin-me quina ciutat del món pot permetre's això. Per més que s'hi esforcin, ni París, ni Roma, ni Nova York poden fer res semblant.

I tot plegat perquè un grup d'entusiastes (que no arriben a deu), es posen a cavil·lar i a treballar. Això dóna fe en les possibilitats dels nostres pobles al més incrèdul dels catalans, i només caldria dir-li: vés a Creixell, espia com va tot i ja em sabràs dir què.

És clar, també, que no qualsevol nucli humà, només pel sol fet de ser petit, pot imitar descaradament i tenir l'èxit que obté Creixell en les seves activitats lúdiques i culturals. No ens equivoquem: Creixell és un poble amb suc nacional, amb rerefons històric excepcional, amb una línia temporal que faria enorgullir qualsevol. Els personatges, les

Aperitiu ofert per l'Associació de Veïns i Amics de Creixell.